GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

# Bravo Angela!

Opinió | 24/06/2007 | 12:14

**ja sé que està políticament més a prop de Josep Antoni Duran Lleida que dels socialistes.**

Bravo, Angela! Sí, ja sé que està políticament més a prop de Josep Antoni Duran Lleida que dels socialistes. I també sé que ha hagut de renunciar a alguns continguts de la Constitució embarrancada. Però ha tret a les institucions europees del carreró sense sortida al que les havia abocat el no francès i holandès i ha sabut vèncer la resistència britànico-polonesa. Ho ha fet amb l'ajut de Sarkozy, Zapatero, Juncker, Prodi i altres. Però se n'ha sortit i això és el que compta. Com diu El País en el seu editorial d'avui: "El que s'ha acordat aquest cap de setmana salva el 90% dels elements essencials de la Constitució, però en l'esforç ha perdut el nom i, amb ell, una part de la seva ànima". Raimon Obiols fa un resum de què canvia i què es manté en el seu blog i aquest document recull els acords assolits pel Consell Europeu. Alguns subratllaran el que s'ha perdut, però no haurien d'oblidar molts d'ells que també menystenien el Tractat constitucional i deien que si el rebutjàvem Europa aniria més lluny i més ràpid... Faríem bé de no seguir-los ara, com vam fer bé llavors de no fer-los-hi cas. Europa avui recupera pols i alè, i torna a posar-se en marxa. Bravo, Angela!

Diumenge passat es va celebrar a França la segona volta de les eleccions legislatives. La participació va ser més baixa que a la primera volta (que ja havia estat més baixa que en les eleccions presidencials). Ho sento pels que veien en el sistema electoral francès un remei miraculós... El resultat estava cantat: victòria de la UMP de Sarkozy amb 318 diputats, als que cal afegir els 22 del Nou Centre (la part de l'antiga UDF que ha preferit seguir amb Sarkozy que acompanyar Bayrou). Però amb una agradable sorpresa, el PS resisteix molt millor que el que es preveia i obté 190 diputats (50 més que el 2002) als que cal afegir els del Partit Radical d'Esquerra que passa de 7 a 8 diputats. El minúscul Moviment Demòcrata de Bayrou (MoDem) obté 3 diputats, tot i que una part considerable dels seus vots han permès la recuperació socialista. El PCF segueix el seu descens obtenint 17 diputats (4 menys que el 2002), mentre els Verds passen de 3 a 4 diputats gràcies al seu acord amb els socialistes.

Ahir mateix, el Consell Nacional del Partit Socialista francès obria formalment el seu debat. Podeu llegir la intervenció de François Hollande així com la moció que va ser aprovada de forma gairebé unànime. La setmana passada vaig oblidar incloure la tercera entrega del llarg article de Dominique Strauss-Kahn a Le Nouvel Observateur (1a part, 2a part i 3a part). També podeu trobar interessant una crítica d'un exponent de l'esquerra del PS sobre els errors de la candidatura de Ségolène Royal. L'article de Jean Louis Andreani sobre la "sociologia de la renovació de l'esquerra" té implicacions més enllà de la situació francesa.

En efecte, el debat dels socialistes francesos forma part d'una reflexió més general de l'esquerra europea. La reflexió d'Andrés Ortega "En lo que falla la izquierda" és en aquest sentit una guia interessant. Ramon Bassas ens proposa comentar-ho a partir del seu bloc. Jo encara no ho he fet (disculpa, Ramon) però us convido a fer-ho i llegir les aportacions que es van produint.

Centrant-nos en l'actualitat política catalana, comparteixo en un 80% les afirmacions de David González en el seu article "Tenim tres problemes" publicat al diari AVUI. Segons ell els problemes són la lentitud en el desplegament del nou Estatut, la situació interna a ERC i la posició de CiU sobre una eventual participació en el futur govern d'Espanya. Jo sóc optimista pel

que fa a la primera qüestió. Certament hi ha coses que podrien anar més ràpid però no em puc estar de dir que el desplegament de l'anterior Estatut es va produir en un període de 23 anys i no va acabar de desplegar-se del tot. Desplegar el 80% de l'anterior Estatut va ser feina d'entre tres i quatre legislatures. Per tant, no s'hi val a pensar que el desplegament del nou Estatut serà cosa d'un o dos anys.

Sobre la situació interna d'ERC cal dir que, ara per ara, no ha estat obstacle per seguir desenvolupant una eficaç acció de govern però seria absurd negar que no afecta per a res. Un corrent intern està plantejant revisar l'Acord d'Entesa subscrit fa sis mesos. Sembla que la direcció d'ERC de forma molt majoritària no abonarà aquesta tesi. I farà bé. Qui s'arriscaria a arribar a acords de govern amb ERC si sabés que cada sis mesos els acords poden ser paper mullat? El debat que sembla desenvolupar-se en el si d'ERC no és altre que el de la conciliació de programes màxims i mínims per part de qualsevol força política. Per fer el balanç de qualsevol obra de govern convé esgotar la legislatura. El fet que en el decurs d'una legislatura es puguin produir resultats electorals que no responen a les expectatives no hauria de conduir necessàriament al replantejament global d'una estratègia. Però és evident que a ERC s'han encès algunes llums d'alarma amb motiu dels resultats de les eleccions municipals com també ho és que fa força temps CiU està intentant crear de forma interessada en el món nacionalista un estat d'opinió advers als pactes amb el PSC. Jordi Serrano ha escrit al respecte un article d'opinió interessant a l'espai de lliure pensament de la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia. També hi ha qui pensa que CiU voldria trencar el govern d'entesa per intentar un pacte amb el PSC... deixant ERC amb un pam de nas.

El tercer problema que assenyala David González és que una eventual col·laboració de CiU amb el PSOE incomodés al PSC. Com diu ell mateix aquesta perspectiva l'únic que està creant és problemes a la pròpia CiU. Sols cal llegir articles com el de Xavier Bru de Sala publicat a La Vanguardia. En tot cas, el PSC ja ha manifestat en diverses ocasions que no serà cap obstacle per una participació de CiU en el govern d'Espanya. Nosaltres hem cregut des de sempre que el millor catalanisme és aquell que és compromet en la governació d'Espanya. A Catalunya li convé una Espanya moderna, pròspera i respectuosa dels pobles que l'integren. Si CiU mai fes aquest pas li donaríem la benvinguda. El que no veiem tant clar és que es puguin defensar aquests objectius participant en un govern del PP... Però com que CiU diu que PSOE i PP són el mateix... El que des del PSC sí neguem rotundament és que Artur Mas condicioni un acord a Madrid a un canvi de govern a Catalunya. Què s'ha cregut! Com podrien els catalans acceptar que decisions que només a Catalunya pertoquen es prenguin a Madrid! Fins on hem arribat. Tota la vida acusant el PSC de no ser un partit català, de practicar un sucursalisme abjecte, per acabar pidolant la presidència de la Generalitat als despatxos del carrer Ferraz! Cap desesperació no pot justificar una maniobra tan barroera.

Us convido a llegir una reflexió de Ferran Mascarell sobre la necessitat de renovar a fons el catalanisme. Una reflexió que comparteixo i que, en la part que correspon al PSC, estem ja desenvolupant a través de diverses iniciatives impulsades per la Fundació Rafael Campalans.

Podeu llegir també reflexions del President de la Generalitat al fil de les seves intervencions en el lliurament del Premi Josep Maria Vilaseca i Marcet i en l'homenatge a Josep Maria Bricall.

El que no admet més demora és l'esforç per recuperar el retràs en matèria d'infraestructures a Catalunya. Eugeni Casanova descrivia de forma ben punyent la realitat en un article publicat el passat diumenge en la revista de La Vanguardia. És evident que cal exigir el compliment estricte del compromís d'inversió pública de l'Estat a Catalunya contingut en l'Estatut, mantenir el ritme inversor de la Generalitat, recuperar les mancances de manteniment de la xarxa de rodalies,

obtenir-ne el traspàs, així com assolir una participació determinant en la gestió de l'aeroport de Barcelona-El Prat. Són objectius que bé valen una legislatura. Esperem celebrar l'arribada del TGV a Barcelona el desembre i el seu funcionament regular des de l'1 de gener de 2008.

Per cert, la polèmica sobre el traçat del TGV ha aixecat una gran polseguera sobre la seguretat del temple de la Sagrada Família. No són pocs els barcelonins que han descobert amb sorpresa que és una obra que s'està desenvolupant històricament sense permisos i que aixeca alguns interrogants entre els experts. Podeu llegir al respecte l'article d'Oriol Bohigas i dos articles publicats a El País, un per Francesc Arroyo i Agustí Fancelli i l'altre per Blanca Cía i Agustí Fancelli. A partir d'ara no n'hi haurà prou amb exigir garanties a ADIF per les obres del TGV sinó que caldrà també exigir-les als responsables de la construcció del temple que, amb TGV o sense, ha de complir els requisits de seguretat de tota obra monumental.

En referència a la situació política espanyola volia cridar-vos l'atenció sobre el baròmetre publicat per El Periódico de Catalunya. Aquí trobareu les dades referides a intenció de vot així com les referides a la valoració dels líders i dels principals problemes del país. Podeu llegir també l'article d'Angels Pont, responsable de l'estudi. Destaca un pronòstic electoral favorable al PSOE, tot i que el PP escurça distàncies. Assenyala un gran aventatge de Zapatero sobre Rajoy en les preferències dels ciutadans així com una posició molt racional i raonable sobre el terrorisme: un 76,1% pensa que el conflicte basc ha de tenir un final dialogat, contra un 16,3% que creu que no; un 68, 5% esta d'acord amb que el govern hagi dialogat i un 28,4% hi està en contra; i un 68,3% pensa que si sorgeix una nova oportunitat el govern ha de dialogar mentre el 27,9% creu que mai més s'ha d'intentar.

Com assenyala l'editorial d'El Periódico de Catalunya, el principal enemic del PSOE és l'abstenció i per això cal que el govern recuperi la iniciativa política, expliqui millor la seva gestió i doni raons en positiu als electors ja que la por al PP pot no ser suficient per guanyar. Raons en positiu no falten en l'estudi fet pel filòsof Philip Pettit sobre la gestió de Zapatero des de la perspectiva del republicanisme cívic. Podeu llegir també l'entrevista que li fa Margarita Sáenz-Díez a El Periódico de Catalunya. Antonio García Santesmases aporta també la seva reflexió al respecte en un article publicat a El Mundo. Javier Rojo es fa ressò dels 30 anys de democràcia i autonomia en un article publicat a El País. Jo proporciono bones dades econòmiques en l'article que em publica ABC. Josep Maria Alvarez, secretari general de la UGT de Catalunya, adverteix sobre el fet que la nostra competitivitat s'ha basat excessivament en la moderació salarial i sobre la injustícia que això suposa. En aquest sentit Eurostat proporciona unes dades que fan pensar: sols Portugal té un salari mínim inferior a l'espanyol entre els països de la UE-15 que tenen un salari mínim fixat oficialment. Si s'homogeneïtzen les dades pel que fa a paritat de compra trobem que el salari mínim portuguès és de 546€, l'espanyol és de 725€ mentre a Grècia és de 768€, a Irlanda és de 1141€, a França és de 1150€, a Bèlgica és de 1203€, a Holanda és de 1244€, al Regne Unit és de 1292€ i a Luxemburg és de 1503€. Convé doncs prendre consciència que no sempre les dades macroeconòmiques permeten analitzar la situació real de la ciutadania.

Us recomano la lectura de tres articles sobre el judici de l'11-M. Dos que posen en evidència el paper d'alguns advocats defensors que, en intentar acollir-se a la ja a bastament desacreditada teoria conspirativa, fan un flac servei a la memòria de les víctimes. Són els articles de Josep Maria Brunet publicat a La Vanguardia i de Ernesto Ekáizer publicat a El País. També us recomano la reflexió publicada en aquest mateix diari per José Jiménez Villarejo sobre el paper dels fiscals en aquest judici.

La paorosa situació a la franja de Gaza no impedeix a alguns de fer propostes raonables, per

ingènues que en aquest moment puguin semblar. És el cas d'aquest article de Yossi Beilin publicat a La Vanguardia.

Per acomiadar-nos de Tony Blair no se m'acut res millor que recomanar-vos la lectura del llibre de Rosa Massagué "El legado político de Blair", publicat per Los libros de la Catarata, i l'article de Walter Oppenheimer publicat a El País sobre la persona que ha de substituir-lo al front del govern, Gordon Brown.

Autor: Miquel Iceta
Miquel Iceta

https://gironanoticies.com/noticia/2720--bravo-angela.htm